

OSLOVENÍ ZACHEA

Hošťálková 10.7.2022

První čtení: Nehemiáš 9,26-31

Základ kázání: Lukáš 19,1-10

Písně: 297, 634, 342, 395, 403

Milí bratři a sestry, v přečteném oddílu jsme slyšeli známý příběh o celníkovi Zacheovi. Toto setkání se odehrálo, když Ježíš na své cestě do Jeruzaléma prochází Jerichem. Jericho bylo známé obchodní město, a tak není divu, že v příběhu hraje jednu z hlavních postav celník. Nebyl to jen obyčejný celník, ale přímo vrchní celník. Tito lidé nebyli příliš oblíbení. Není se čemu divit. Nikdo z nás na své výplatní pásce nevidí rád ty řádky se slovy „daň“ a zápornými položkami. A zkuste si představit, že by za vámi ještě někdo chodil osobně a tyto částky vybíral. Zacheus, nejspíš stejně jako ostatní celníci, k tomu všemu nebyl moc poctivý. Jako vrchní celník měl postavení a hodně příležitostí, jak si tak trochu přilepšit. Své majetky tak nejspíš nezískal vždy poctivě. Píše se, že byl velmi bohatý. Lidé v Jerichu viděli, jak se jeho nepoctivé bohatství rozrůstá, a tak ho neměli rádi. Byl spolu s ostatními celníky tak nějak na okraji společnosti.

Další postavou v našem příběhu je, podle místních, pravý opak Zachea. Pán Ježíš. Byl sice také známá osobnost, ale úplně z jiných důvodů. Za Ježíšem chodily davy lidí. Někteří pro jeho učení o vykoupení z hříchů a věčném životě, další pro jeho moc uzdravovat a vyhánět zlé duchy. A určitě i mnoho těch, které lákala ta senzace a zvěsti, které ho předcházely.

Tito dva se nesetkali jako dvě celebrity na červeném koberci. Byli tak odlišní, že si to nikdo nedokázal ani představit. Pán Ježíš procházel městem a všude byly davy lidí, které na něho čekaly. Byl středem pozornosti celého města. Naproti tomu se Zacheus, jako jeden z mnoha lidí v davu, šel jen podívat na toho známého Ježíše. Vzhledem ke svému malému vzrůstu si musel vylézt na strom, aby ho uviděl. Z těch mnoha vážených a potřebných lidí, co tam bylo, si pán Ježíš vybírá zrovna Zachea. Obrací se k němu a sám se pozve na večeři. Zacheus je v šoku, ale s radostí to přijímá. V šoku byli i ostatní. Jak je možné, že večeří u takového hříšníka? Není tu snad dost jiných poctivých lidí, kteří by toho byli hodni? Při večeři Zacheovi dochází, jak žil a chce dát polovinu svého majetku chudým a ještě odškodnit každého koho ošidil.

Krásný a dojemný příběh se šťastným koncem. Ale neříkáme si ho jen tak. V bibli je proto, aby nás něco naučil. Pojďme se teď podívat, co nám toto dávné setkání může dát do našich dnešních životů.

Zacheus byl jistě věřící žid. Těžko si můžeme v tehdejší Jerichu představit někoho mimo církev. Nejspíš se ale o víru nějak moc nezajímal. Přesto o něm ve 3. verši našeho příběhu čteme: *toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit.* Zacheus chtěl poznat Ježíše, ale nevěděl jak. Bránil mu v tom dav lidí shromážděných kolem cesty, kde Ježíš procházel. Nevíme ani jestli ho k tomu vedla zvědavost, anebo cítil nějakou potřebu uvnitř ve svém srdci.

Připomíná mi to křesťana, který už nějak uvěřil, ale ještě nepoznal tu pravou hloubku vztahu s Ježíšem. Jistě někoho takového znáte. Nebo si pamatujete na toto období ve svém životě. Je to člověk, který se považuje za křesťana, zná desatero, modlitbu Páně, vyznání víry i ostatní náležitosti sborového života, ale tak nějak se ho to netýká vnitřně. Jeho srdce tím není moc zasaženo.

Chce být věřící, protože se to od něho očekává v rodině. Neumí si ani nic jiného představit. Byl vychován v tom, že v neděli se prostě chodí do kostela. My jsme evangelíci, protože tak je to správné. Možná ani neví proč, ale už to patří k jeho životu.

Další lidé jsou věřící, protože se jim líbí myšlenka následování dobra. Rozhodli se ve svém životě něco zlepšit nebo alespoň být lepšími lidmi. Chtějí se přidat na stranu dobra a na stranu věčného života v harmonii se stvořitelem.

Pak tu ještě máme ty, kdo se setkali s někým, kdo naplno žije s Ježíšem. Toto setkání v nich probudilo touhu být také takoví. Vidí ten klid a radost tryskající z člověka v Boží přítomnosti.

Tito lidé se rozhodli nastoupit na Boží cestu, ale zatím jde spíše o rozumové rozhodnutí. Všechno, co dělají, dělají ze své vlastní vůle a síly. Snaží se, dávají do toho, co můžou. Ale nestačí to. Naše síly a trpělivost se brzy vyčerpají a pak nastane pád. Vzdáváme to a raději si řekneme, že to nemá cenu. Po nějaké době nás naše hlava opět přemluví a my znovu nastoupíme na Boží cestu. Ale opět marně. Vše se opakuje a nám zůstávají jen pocity bezmoci a zklamání. Bez Božího zásahu se to v našem životě nezmění. My nedokážeme změnit lidské srdce, to musí udělat náš Pán. On sám si vybere čas, kdy nás osloví. Zjeví nám naše viny, požene k pokání a pošle Ducha svatého. V Zachariášovi se píše: *Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů (Za 4,6)*. Pokud se v našem srdci usadilo semínko Božího slova, začne tam klíčit a růst. My se pak musíme rozhodnout jít za ním z celého srdce. A prosit ho v modlitbách, aby nás přijal mezi své. Nejspíš to nebude tak rychlé jako u Zachea. Ten se rozhodl ještě ten den při večeři s Ježíšem. Nakonec se ale splní, co píše Izajáš: *Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci; vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.*“ (Iz 55,11)

Možná si říkáte, že toto období už máte mnoho let za sebou. Že už jste křesťané, kteří poznali Pána Ježíše a nechali se jím proměnit. Dlouhá léta své služby čerpáte energii z Ducha svatého a radujete se z jeho přítomnosti. Pokud si ale myslíte, že už nepotřebujete být osloveni Pánem Ježíšem, mýlíte se. V životě každého křesťana se střídají lepší a horší období. Někdy si užíváme Boží blízkosti. Náš život je naplněn radostí a pokojem. Máme pocit, že s Bohem zvládneme vše a už nikdy nás nic nerozdělí. Pak ale přijdou období, kdy se pod tíhou všedních starostí Bohu vzdálíme. Začneme si své problémy řešit sami a nakonec zjistíme, že se nám vytratila Boží blízkost a s ní i radost a pokoj. Zůstanou jen problémy, které nám přerůstají přes hlavu. To jsou chvíle, kdy se bez Boží pomoci neobejdeme. Potřebujeme, aby na nás Pán Ježíš zavolal jako na Zachea a pozval se zpět do našeho života. Zastavil nás v našem plahočení, tak jako Zachea nechal slézt ze stromu. A nechal nás znovu prohlédnout, tak jako prohlédl Zacheus u večeře.

V listu Římanům se píše: *Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy (Ř 3,23)*. Každý z nás občas potřebuje, aby se u něho Pán Ježíš zastavil, tak jako u Zachea. Bez tohoto Božího oslovení nebude naše víra úplná a postupně se vytratí. Nebude to živá víra. My lidé nejsme dokonalí, a proto se čas od času ztratíme z cesty, kterou máme jít. Potřebujeme Pána Ježíše a Ducha svatého, abychom rozpoznali, co je správné, abychom mohli prožívat radost z Boží přítomnosti a abychom se mohli posilovat v živé víře. V blízkosti našeho stvořitele prožíváme nádherné chvíle naplněné radostí a vděčností. Náš život dostává smysl. Přejeme si, aby to nikdy neskončilo. Jenže... víme, jak to s námi chodí. Pán Bůh nás stvořil, a tak počítá i s naší nedokonalostí. Vždycky bude připraven jít, oslovit nás a přivést zpátky. Nevyčítá nám, co jsme provedli. Ani Zacheovi nic nevyčítá. Chce udělat tlustou čáru a začít znovu. Můžeme se spolehnout na jeho trpělivost, vždycky tu pro nás bude. Připraven vzít nás do své náruče a odpustit nám. Napravit naše prohřešky a vést nás zpět na jeho cestu k věčnému životu. Radujme se Bratři a sestry, že máme takového Boha. Boha, který nás vytahuje z naší malověrnosti a vede nás k sobě. Pokud o to budeme stát, nikdy nás nenechá utopit se ve vlastních problémech. Vždy bude trpělivě čekat a chtít nás zpátky.

Někdy zažíváme pocit, že jsme tak moc špatní, že ani Bůh nám nemůže odpustit a vzít nás zpátky. To je ale jen naše představa. Pán Ježíš nám odpustí všechny hříchy. Pro něho nejsme nikdy ztraceni. Vždycky o nás bude stát. Bude čekat s otevřenou náručí, až se vrátíme. Bohu jde o všechny, on miluje tebe i toho nejhoršího člověka na planetě. Zacheus byl v očích lidí z Jericha velmi zlý, ale nakonec o něm Ježíš říká: *„Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův.*

Náš Pán je k nám velmi shovívavý. Čeká na chvíli, kdy za námi bude moct přijít a opět nás přitáhnout k sobě. My pro to ale musíme něco udělat. V našem příběhu čteme: *„Běžel proto napřed a vylezl na moruš, aby ho uviděl“*. Zacheus se rozhodl Ježíše poznat, a proto překonal překážku a vylezl na strom. My se také musíme rozhodnout a začít. Nemusíme lézt na strom, ale stačí se ztížit a modlit. Mezi křesťany se říká: *„Náš zápas je na kolenou“*. To znamená v modlitbě. Tam začíná cesta po Boží stezce. Modleme se za to, aby nás znovu očistil a přijal k sobě. Chtějme znát jeho cestu. Snažme se nehledat naši vůli, ale být otevřeni tomu, co přijde. Naše představy jsou nám na obtíž a zaslepují nás. Bůh má své plány. A v nich jsme my spolu s ním na věčnosti. *„Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo“ (Lk 19,10)*.

Amen.